

Claude a Marie-José Carret (Francúzsko)

Claude CARRET sa narodil v Rennes (Francúzsko) v roku 1949. Fotografii sa začal venovať v roku 1976. V rokoch 1998 – 2002 bol umeleckým poradcom v Galérii Carré d'Art à Chartres v Bretónsku. Marie-José sa narodila v Trevíre (Nemecko), fotografovať začala v 1980. Od roku 1984 cestujú po strednej Európe. Zaujímajú ich predovšetkým obrazy krajiny a spoločenské menšiny. Vystavovali

vo Francúzsku, Írsku, Rumunsku, v bývalom Československu, v Českej republike, na Slovensku, vo Švajčiarsku a na Ukrajine. Vydali viacero publikácií: *Anjeli osudu a rezonancie* (1996/1997); *Cigáni. Šťastný, ak si slobodný* (1998); *Laosania v Armorique* (2000); *Pomaly smerom k odrazu* (2001); *Drum Bun v Rumunsku* (2007); *Zlievareň* (2013) a *Cesty vetra plus DVD Kam vedú cesty* (2015).

Mne podobný – môj brat

Oko je komplikovaný, zložitý, krehký a zvedavý orgán, ktorý sa otvára a zatvára podľa okamihov našich dní a celej našej existencie: ráno a večer, pri narodení, a keď príde smrť, a dokonca aj počas noci, keď sa prebudíme zo sna. Všetok život musí mať oko. Je dobré pamätať na to, že máme vonkajšie oko, dokonca dve; a vnútorné oko, súčasne naše vedomie aj našu schopnosť vidieť klamlivé okolnosti. Fotografii ho niekedy používajú, pretože ich dve oči majú problém vidieť všetko: Claude a Marie-José Carretovci majú toto vnútorné oko, a tým je ich srdce.

Idú vo dvojici, strelka ich kompasu je vždy otočená na východ. Kráčajú bez klapiek na očiach, nezasahujú, nemajú stanovené hranice. Neoverujú si vopred cestu, vyhýbajú sa diskriminácii. Áno, stretnutie sa uskutoční, pretože sú priateľskí, veľa sa okolo seba pozerajú, ale nie ako voyeuri, sú pozorovateľmi so skutočným pohľadom hľadajúcim krehké nedostatky emócií. Prišli, lebo sa v nich otvorili dvere, ako aj v očiach tých, ktorých prišli fotografovať.

Claude a Marie-José sú kontemplatívni. Sú vždy tak trochu mimo sveta, ďaleko od mesta, ale blízko k zemi, kde rastie tráva a pšenica. Ich fotky sú krásne, hovoria, naznačujú, sú to cestovné denníky, poznáme ich a rozumieme im. Skutočná krása dosiahnutá prostredníctvom kompozície, uhla pohľadu, prepojenia jedného s druhým, prostredníctvom prívětivého prístupu k ľuďom, ktorých stretnú, bez náhlenia a agresivity. Žiaden voyeurizmus, nič nekričí, je to vzájomné zblížovanie sa vďaka dlhotrvajúcim opakovaným pobytom, pokorným a verným, v týchto krásnych krajinách na východe.

Sú dvaja, jeden muž a jedna žena, dva odlišné pohľady, dva spôsoby, ako hovoriť a milovať, krásne samovoľné prenikanie, akoby osmóza, a preto je často nemožné vedieť, kto urobil tú alebo onú fotografiu. Ich štyri oči sú napokon (dvoj)jedným pohľadom na ľudí, ktorých fotografujú. Vidíte všetky tie usmievavé a občas aj smutné tváre, vždy však krásne, všetky tie rodiny, a akoby ste sa vracali k východiskovému bodu, veď predsa Zem je guľatá, ale nebudete musieť prejsť okolo celého

Česko / Czech Republic, 1993

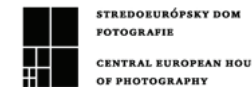
ho sveta, iba okolo toho sveta, ktorý často označujeme za bizarný, nebezpečný, prinášajúci biedu a choroby, svet nenásytných zlodejov sliepok. Už ako dieťa ma vystríhali pred Rómami, Cigánmi, nomádmi, kočovníkmi, osadníkmi a aj pred predavačmi králičích kožíek. Ubehlo veľa času, ale dnes opäť okolo seba vidím, že strach a nenávisť voči Rómom sa znova predierajú na povrch. Práve na týchto ľudí nás Claude a Marie-José Carretovci upozorňujú a vynášajú ich na svetlo. Rozhodli sa predstaviť každodenný život Rómov, jednoduchých, otvorených ľudí, ktorí sa nechajú fotografovať bez ťažkostí. Stačí náznak, aby si lepšie upravili šatku na hlavu či vrátili sukňu na kolená; ľudí, ktorí nepózujú preto, lebo ovplyvňujú svetové dianie, ale preto, lebo sú pre svet neznámi, no

hrdí, rozpoznaní. Sme ďaleko od obrázkových týždenníkov Gala či Paris Match a svetových fotografií retušovaných pieskovcom sebalásky.

Upieram pohľad na tieto citlivé fotografie Clauda a Marie-José a zo spomienok sa mi vynára krásna rovnica veľkého francúzskeho básnika Charlesa Baudelairea, ktorú chcem povedať každej z týchto rómskych tvárí: „Mne podobný – môj brat.“

Marc BARON

OZ FOTOF0 a Stredoeurópsky dom fotografie
Vás srdečne pozývajú na otvorenie výstavy

KAM VEDÚ CESTY WHERE OUR JOURNEYS LEAD TO

vystavujúci fotografi / photographers:

Claude & Marie-José Carret (FR)

vernisáž / opening: 3. 11. 2018, 18³⁰

Koncertná a výstavná sieň Klarisky, Farská 4, Bratislava

trvanie výstavy / date of exhibition: 4. 11. – 30. 11. 2018

podporili / supported by:

Rumunsko / Romania.1998

My Twin - My brother

The eye is a complicated, complex, fragile and curious organ that opens and closes according to the moments of our days and our entire existence: in the morning and in the evening, at birth, and when death comes, and even during the night when we

wake up from a dream. All of life must have an eye. It is good to remember that we have an outer eye, even two; and the inner eye, both as our consciousness and our ability to see deceptive circumstances. Photographers sometimes use their inner eye because their two eyes have trouble

Claude a Marie-José Carret (France)

Claude CARRET was born in Rennes, France, in 1949. He took up photography in 1976. Between 1998 and 2002, he was artistic advisor at the Gallery Carré d'Art à Chartres in Bretagne. Marie-José was born in Trier, Germany, and discovered photography in 1980. Since 1984, they have been travelling through central Europe. Their primary areas of interest are landscapes and social minorities. They have presented their work at exhibitions in France, Ireland, Romania,

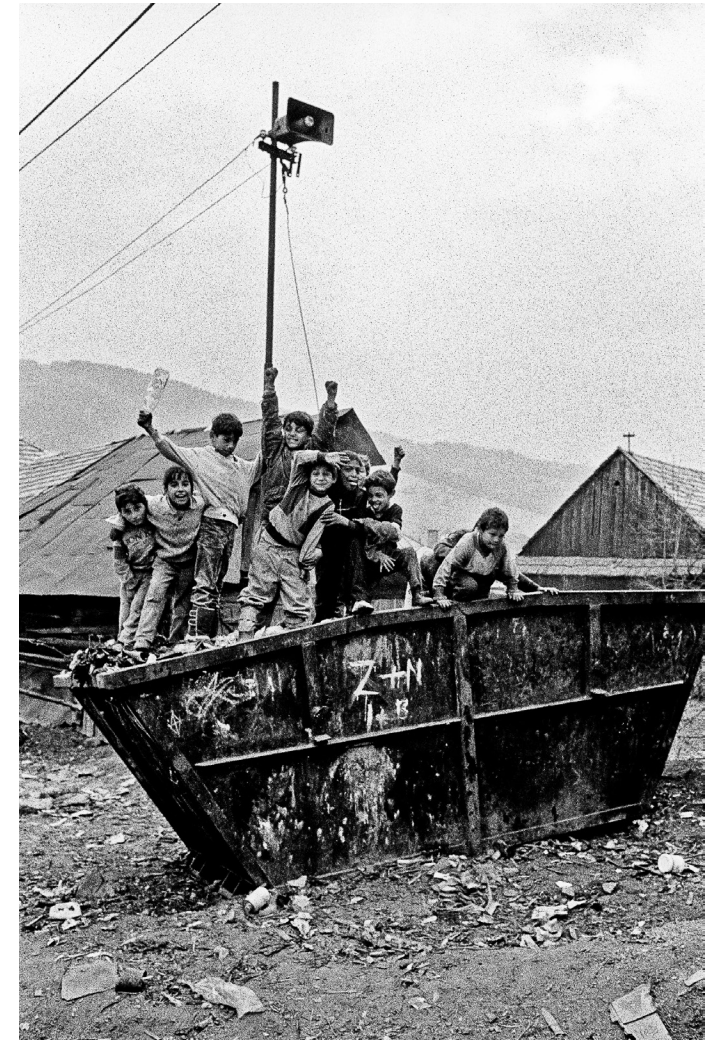
seeing everything: Claude and Marie-José Carret have this inner eye, and that is the heart.

They walk in a pair, their compass needle is always facing east. They walk, without any blinders on the eyes, without any interference or set boundaries. They are travellers, without a priori, without a bill of discrimination. Yes, they are going to encounter others, because they are friendly people; they observe a lot, but without being voyeurs, they are observers with real sight searching for fragile emotional imperfections. And so they came because the door was opened in them, as well as in the eyes of those whom they had come to photograph.

Claude and Marie-José are contemplative. They are always a bit out of the world, far from the city, but so close to the land where grass and wheat grow. Their photographs are beautiful, they say as much as they suggest, they are travel logs that we know and understand. They have a real beauty, through their composition, their point of view, the interconnection from one to the other, the gentle approach of the people they meet, without hurry and aggression. There is no voyeurism, nothing irritates, it is just a mutual taming thanks to their long-lasting, repeti-

itive, humble, and faithful visits to these beautiful countries of the East. They are two, one man and one woman, two different views, two ways to talk and love, but in beautiful osmosis, so it is often impossible to know who did this or that photograph. Their four eyes are ultimately the only sight of the people they are photographing. If you contemplate the smiling faces of all those families, whether they are happy or sad, they are always beautiful; and you will be sent back to your starting point, as the Earth is round. You have not travelled around the world, you have journeyed around a world that we have often called bizarre and dangerous, a world as the wearer of misery and illnesses, and a world of avaricious thieves of chickens. Already as a child I was cautioned against Gypsies, as well as traders of rabbit skins. Nowadays, my childhood is very distant, but I see around myself that the fear and hatred for the Roma is re-emerging.

These are the people whom Claude and Marie-José Carret bring to light. They chose to introduce Gypsies in their everyday lives; simple, open people, who let you photograph them without difficulty, just a gesture, adjusting a scarf on their heads, or returning their skirt to their knees; people who do not strike

Slovensko / Slovakia.1998

a pose because they have a certain impact on life on Earth, but because they are unknown for the sake of the world, and they are proud to be „recognized“.We are far away from the Gala, the Paris Match and world photography that is re-touched by the sandstone of self-love.

When standing in front of these brotherly photographs by Claude and Marie-José, I remember the beautiful equation by the great French poet, Charles Baudelaire, that I would like to say to each of these Roma faces: „My Twin – My brother.“

Marc Baron